

ภาคผนวก

กฎหมาย ระเบียบวิthyกระจายเสียงและวิthyโทรทัศน์

จัดทำโดย กองงานคณะกรรมการบริหาร -
วิthyกระจายเสียงและวิthyโทรทัศน์
กรมประชาสัมพันธ์
สำนักนายกรัฐมนตรี
มีนาคม 2539

ระเบียบว่าด้วยวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์

พ.ศ. 2535

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงระเบียบว่าด้วยวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. 2518 ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น นายกรัฐมนตรีโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี จึงวางระเบียบไว้ดังต่อไปนี้ -

ข้อ 1. ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบว่าด้วยวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. 2535”

ข้อ 2. ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป

ข้อ 3. ให้ยกเลิก

- (1) ระเบียบว่าด้วยวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. 2518
- (2) ระเบียบว่าด้วยวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2531
- (3) ระเบียบว่าด้วยวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2531
- (4) ระเบียบว่าด้วยวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2534 และ
- (5) ระเบียบว่าด้วยวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2535

ข้อ 4. ในระเบียบนี้

“กกช.” หมายความว่า คณะกรรมการกิจการวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์แห่งชาติ

“กรรมการ” หมายความว่า กรรมการในคณะกรรมการกิจการวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์แห่งชาติ

“สถานี” หมายความว่า สถานีวิทยุกระจายเสียงหรือสถานีวิทยุโทรทัศน์ที่ส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจตั้งขึ้น เพื่อให้บริการส่งวิทยุกระจายเสียงหรือให้บริการส่งวิทยุโทรทัศน์ โดยได้รับอนุญาตจาก กกช. ตามระเบียบนี้ และได้รับอนุญาตให้ดำเนินการบริการส่งวิทยุกระจายเสียงหรือบริการส่งวิทยุโทรทัศน์จากเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ สำหรับส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจนั้นจะมอบหรืออนุญาตให้บุคคลอื่นไปดำเนินการด้วยวิธีการใด ๆ หรือไม่

“วิทยุกระจายเสียง” หมายความว่า การส่งคลื่นวิทยุในย่านความถี่ คลื่นวิทยุ 535 ถึง 1605 กิโลเฮิรตซ์ และย่านความถี่ 87 ถึง 108 เมกะเฮิรตซ์ อันมีความประสงค์ให้เข้าถึง

มวลชนโดยตรง วิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ หรือกฎหมายว่าด้วยวิทยุคมนาคม เมื่อ กกช. ได้มีคำสั่งตามวรรคหนึ่งแล้วต้องแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วย วิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ หรือกฎหมายว่าด้วยวิทยุคมนาคม แล้วแต่กรณีทราบ เพื่อ ดำเนินการตามกฎหมายนั้นต่อไป

ข้อ 36. สถานที่ที่ได้รับคำสั่งตามข้อ 35 (4) หรือ (5) มีสิทธิยื่นอุทธรณ์ต่อนายกรัฐมนตรีได้ภายในกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งเป็นหนังสือจาก กกช.

เมื่อนายกรัฐมนตรีได้รับอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่งแล้ว จะวินิจฉัยเองหรือแต่งตั้งบุคคล หรือคณะบุคคลพิจารณาและให้ความเห็นประกอบการวินิจฉัยก็ได้แต่บุคคลหรือคณะบุคคล ดังกล่าวต้องไม่เป็นกรรมการ และในระหว่างการพิจารณาอุทธรณ์ นายกรัฐมนตรีจะมีคำสั่งให้ ทุเลาการดำเนินการตามคำสั่งของ กกช. หรือไม่ก็ได้ คำวินิจฉัยของนายกรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด

ข้อ 37. ให้กรมประชาสัมพันธ์ รับผิดชอบงานธุรการ งานประชุม งานตรวจสอบ งานทะเบียนและสถิติ และงานประสานงาน กกช. ตลอดจนงานที่ กกช. มอบหมาย

บทเฉพาะกาล

ข้อ 38. สถานีวิทยุกระจายเสียงและสถานีวิทยุโทรทัศน์ที่ได้รับอนุญาตให้จัดตั้งไว้แล้ว จากคณะกรรมการบริหารวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ ตามระเบียบว่าด้วยวิทยุกระจาย เสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. 2518 ก่อนวันที่ระเบียบนี้ใช้บังคับ ให้ถือว่าเป็นสถานีที่ได้รับอนุญาต จาก กกช. ตามระเบียบนี้

ข้อ 39. ในระเบียบ ข้อบังคับ หรือคำสั่งใด ๆ ที่อ้างถึงคณะกรรมการบริหารวิทยุ กระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ (กบว.) ให้หมายถึง คณะกรรมการกิจการวิทยุกระจายเสียง และวิทยุโทรทัศน์แห่งชาติ (กกช.)

ข้อ 40. บรรดาระเบียบ ข้อบังคับ เงื่อนไข วิธีการ คำสั่งใด ๆ หรือมติ กบว. ที่ใช้ บังคับอยู่ก่อนวันที่ระเบียบนี้ใช้บังคับ ให้คงใช้บังคับได้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับระเบียบนี้ หรือถูกยกเลิกโดยมติ กกช.

ประกาศ ณ วันที่ 3 กันยายน พ.ศ. 2535

อานันท์ ปันยารชุน
(นายอานันท์ ปันยารชุน)
นายกรัฐมนตรี

AV 406 (S)

แนวทางการปฏิบัติสำหรับผู้ได้รับใบอนุญาตในการดำเนินบริการส่งวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ (ตามกฎหมายกระทรวง ฉบับที่ 14)

1. จัดให้มีคณะกรรมการบริหารสถานีตามจำนวนที่กำหนด
2. ก่อนดำเนินการ ให้แจ้งชื่อผู้อำนวยการสถานี เจ้าหน้าที่เทคนิค เจ้าหน้าที่ผู้ประกาศซึ่งมีคุณสมบัติตามที่กำหนดไว้ต่อเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต
3. ผู้อำนวยการสถานีจะต้องควบคุมดูแลการออกอากาศทั้งหมด ให้เป็นไปตามกฎหมายและข้อกำหนดซึ่งประกอบด้วย พระราชบัญญัติ กฎกระทรวง และประกาศ หรือ ระเบียบต่าง ๆ ตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง
4. ผู้รับใบอนุญาตต้องให้ความร่วมมือในการถ่ายทอดข่าว การเสนอรายการ และอื่น ๆ ตามที่กรมประชาสัมพันธ์ กำหนด
5. จัดทำผังรายการหลักประจำเดือนตามที่กำหนด ส่งให้เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตล่วงหน้าก่อนออกอากาศในแต่ละเดือน
6. สถานีต้องบันทึกเทปรายการทุกรายการที่ออกอากาศ และเก็บรักษาไว้ที่สถานี ไม่น้อยกว่า 15 วันนับแต่วันออกอากาศ เพื่อการตรวจสอบตามโอกาส
7. การรับรายการจากการออกอากาศนอกราชอาณาจักร หรือส่งรายการไปออกอากาศนอกราชอาณาจักรต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตก่อน
8. เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต มีอำนาจพักใช้ และเพิกถอนใบอนุญาตในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตฝ่าฝืนกฎหมาย กฎกระทรวง ระเบียบ หรือ ประกาศ ว่าด้วยวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ (ตามกฎหมายกระทรวง ฉบับที่ 14 พ.ศ. 2537) หรือจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือปรับไม่เกิน 1 แสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีกวันละ 2,000 บาท จนกว่าจะดำเนินการให้ถูกต้อง ตามควรแก่กรณี (ตามพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. 2498 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2530)
9. ในกรณีถูกสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาต ผู้รับใบอนุญาตสามารถอุทธรณ์ต่ออธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ได้

แผนผังรายการหลักประจำเดือน.....
 สถาบันวิทยุกระจายเสียง.....

ระบบ.....ความถี่.....กำลังส่ง.....
 สถานที่ตั้ง.....

วัน	เวลา	ชื่อรายการ	ประเภทของรายการ	ลักษณะของรายการ	ผู้ผลิต	ผู้ดำเนินการรายการ	
						ชื่อรายการ	นามแฝง

รายการกระจายเสียงของสถานีวิทยุ ฯ แบ่งออกเป็นภาคต่าง ๆ ดังนี้-

พื้นที่เขตบริการ

1. ภาคความถี่ ร้อยละ .....
2. ภาคข่าว ร้อยละ .....
3. ภาคบันเทิง ร้อยละ .....
4. ภาคโฆษณาสินค้าและบริการธุรกิจ ร้อยละ .....

แบบคำขอเพื่อรับการทดสอบและอบรมเป็นผู้ประกาศ
สถานีวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์
ตามระเบียบกรมประชาสัมพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

รูปถ่าย
ขนาด 1"

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ....

1. ข้าพเจ้า (นาย,นาง,น.ส.).....นามสกุล.....
อายุ..... เชื้อชาติ..... สัญชาติ..... ศาสนา.....
ที่อยู่ปัจจุบัน..... โทรศัพท์.....
การศึกษาในระดับสูงสุด..... จาก..... พ.ศ.....
อาชีพ..... สถานที่ทำงาน.....
..... โทรศัพท์.....
2. ชื่อบิดา.....นามสกุล.....อายุ..... อาชีพ.....
ชื่อมารดา.....นามสกุล.....อายุ..... อาชีพ.....
3. ชื่อคู่สมรส.....อาชีพ.....

ข้าพเจ้าได้รับการคัดเลือกมาจาก.....
ตั้งอยู่ที่.....

ให้สมัครเข้ารับการทดสอบและอบรมการอ่าน พูด และออกเสียงภาษาไทย เพื่อรับใบรับรอง
เป็นผู้ประกาศของสถานีวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ และขอรับรองว่าข้อความที่กล่าว
ข้างต้นเป็นจริงทุกประการ พร้อมกันนี้ได้แนบหลักฐานประกอบ คือ

- ภาพถ่ายขนาด 1" หน้าตรง 3 รูป
- สำเนาทะเบียนบ้านและบัตรประจำตัว
- หนังสือรับรองและนำส่ง
- ไปรษณียบัตรจำหน่ายหน้าถึงตนเอง

ลงชื่อ..... ผู้สมัคร
(.....)

หนังสือรับรองของผู้ส่งสมัคร

ข้าพเจ้า.....ตำแหน่ง.....
สังกัด.....ขอรับรองว่าข้อความที่.....
กล่าวข้างต้นนั้นถูกต้อง

ลงชื่อ.....ผู้รับรอง
(.....)

สำหรับสมาชิกของสมาคมนักวิทยุและโทรทัศน์แห่งประเทศไทย ให้มีหนังสือนำส่งจากนายกสมาคมหรือเลขาธิการสมาคม

ข้อ 6. ผู้ขอเข้าทดสอบเป็นผู้ประกาศของสถานี จะต้องมียุไม่ต่ำกว่า 18 ปีบริบูรณ์ ในวันยื่นคำขอและจะต้องมีเอกสารดังต่อไปนี้-

- 1) ใบสมัครพร้อมภาพถ่าย (แต่งกายสุภาพ) ขนาด 1 นิ้ว จำนวน 3 รูป
- 2) สำเนาทะเบียนบ้านและบัตรประจำตัวประชาชนหรือบัตรประจำตัวข้าราชการ
- 3) หนังสือนำส่งตามที่กำหนดไว้ในข้อ 5

ข้อ 7. กรมประชาสัมพันธ์จะมีหนังสือแจ้งถึงผู้สมัครทดสอบโดยตรง ภายใน 30 วันนับแต่วันยื่นใบสมัครและเอกสารตามข้อ 6. ถูกต้องครบถ้วน เพื่อให้ทราบกำหนดวัน เวลา และสถานที่ทำการทดสอบล่วงหน้าไม่น้อยกว่า 10 วัน ผู้สมัครที่ไม่ไปรายงานตัวเข้ารับการทดสอบตามกำหนด กรมประชาสัมพันธ์จะตัดสิทธิการทดสอบในครั้งนั้น

ข้อ 8. ให้คณะกรรมการที่กรมประชาสัมพันธ์แต่งตั้ง จำนวนไม่น้อยกว่า 7 คน ทำหน้าที่ทดสอบผู้ประกาศ โดยมีอำนาจหน้าที่ดังนี้-

1) ดำเนินการทดสอบโดยการทดลองปฏิบัติหน้าที่ผู้ประกาศด้วยการอ่านหรือใช้เสียงออกอากาศตามที่คณะกรรมการกำหนดให้ โดยผู้เข้าทดสอบจะได้ทราบและอ่านข้อความที่จะทดสอบล่วงหน้าไม่น้อยกว่า 15 นาที คณะกรรมการจะพิจารณาเสียง หลักภาษา จังหวะวรรคตอน ความชัดเจน และอื่น ๆ ซึ่งเหมาะสมกับหน้าที่ผู้ประกาศเป็นประการสำคัญ

2) การทดสอบแต่ละครั้งจะต้องมีคณะกรรมการร่วมในการทดสอบ ไม่น้อยกว่า 5 คน ถ้าประธานกรรมการหรือรองประธานกรรมการไม่อยู่ ให้คณะกรรมการที่ร่วมในการทดสอบเลือกผู้ทำหน้าที่ประธาน การตัดสินใจของคณะกรรมการถือเสียงข้างมาก หากเสียงเท่ากันให้ประธานในการทดสอบเป็นผู้ชี้ขาด

ข้อ 9. ให้ประธานกรรมการทดสอบประกาศผลการทดสอบเป็นลายลักษณ์อักษรทุกครั้ง

ข้อ 10. ผู้ที่ไม่ผ่านการทดสอบมีสิทธิสมัครเข้าทดสอบครั้งต่อไปได้

ข้อ 11. ผู้ที่ผ่านการทดสอบเป็นผู้ประกาศของสถานีแล้ว กรมประชาสัมพันธ์จะแจ้งกำหนดวัน เวลา ให้มารับใบรับรองเป็นผู้ประกาศ โดยรองอธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ที่ได้รับแต่งตั้ง เป็นประธานกรรมการการทดสอบผู้ประกาศ เป็นผู้ลงนามในใบรับรอง

ข้อ 12. ใบรับรองเป็นผู้ประกาศหากชำรุดหรือสูญหาย ให้ยื่นคำขอใบรับรองเป็นผู้ประกาศใหม่ที่กองงานคณะกรรมการบริหารวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ (กองงานกบว.) กรมประชาสัมพันธ์ ตามแบบที่กรมประชาสัมพันธ์กำหนด กรณีสูญหายต้องมีใบแจ้งความของพนักงานสอบสวนประกอบคำขอด้วย

ข้อ 13. กรมประชาสัมพันธ์ อาจพิจารณาเพิกถอนใบรับรองเป็นผู้ประกาศตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการทดสอบผู้ประกาศ ในกรณีที่ผู้ประกาศนั้นมีความบกพร่องเรื่องการอ่าน

ประกาศกรมประชาสัมพันธ์
เรื่อง กำหนดเวลาในการเสนอข่าวหรือถ่ายทอดข่าวหรือรายการอื่น ๆ ที่สำคัญ
และเป็นประโยชน์ต่อทางราชการ

เพื่อประโยชน์ของทางราชการในการเผยแพร่ข่าวสารแก่ประชาชน อาศัยอำนาจตามความใน ข้อ 26 แห่งกฎกระทรวงฉบับที่ 14 (พ.ศ. 2537) ซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. 2498 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2530 กรมประชาสัมพันธ์จึงออกประกาศดังต่อไปนี้

ข้อ 1. ให้สถานีวิทยุโทรทัศน์เสนอข่าวพระราชสำนักและข่าวพระราชกรณียกิจในเวลา 20.00 น. ทุกวัน

ข้อ 2. ให้สถานีวิทยุกระจายเสียงถ่ายทอดข่าวจากสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย ในเวลา 07.00-07.30 น. และเวลา 19.00-19.30 น. เว้นแต่สถานีที่จัดทำรายการเฉพาะกิจ เพื่อประโยชน์ของสาธารณชนที่จำเป็นต้องออกอากาศในช่วงเวลานั้น และต้องไม่มีโฆษณา ให้ขออนุญาตกรมประชาสัมพันธ์เพื่อพิจารณาอนุญาตเป็นการเฉพาะราย

ข้อ 3. ให้สถานีวิทยุกระจายเสียงถ่ายทอดเพลงชาติจากสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย ในเวลา 08.00 น. และเวลา 18.00 น. ทุกวัน

ข้อ 4. ให้สถานีวิทยุโทรทัศน์ออกอากาศเพลงชาติในเวลา 08.00 น. และเวลา 18.00 น. ทุกวัน

ข้อ 5. ให้สถานีวิทยุกระจายเสียงและสถานีวิทยุโทรทัศน์ถ่ายทอดรายการสำคัญของทางรัฐบาลและทางราชการ เป็นกรณีพิเศษที่กรมประชาสัมพันธ์ จะประกาศให้ทราบทางสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทยและสถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทย

การเสนอหรือการถ่ายทอดรายการตามวรรคแรก ถ้าเป็นการถ่ายทอดเสียงให้สถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทยเป็นแม่ข่าย และถ้าเป็นการถ่ายทอดรายการโทรทัศน์ ให้สถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทยหรือสถานีวิทยุโทรทัศน์อื่น เป็นแม่ข่ายตามแต่กรณี

ทั้งนี้ตั้งแต่วันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2537 เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2537

อรุณ งามดี
(นายอรุณ งามดี)
อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์

ประกาศเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต กรมประชาสัมพันธ์
เรื่อง กำหนดลักษณะรายการที่ออกอากาศเป็นภาษาต่างประเทศ
โดยไม่ต้องขอรับอนุญาต

เพื่อให้การออกอากาศเป็นภาษาต่างประเทศบางลักษณะในช่วงใดช่วงหนึ่งของรายการ เป็นการออกอากาศที่ไม่ต้องขอรับอนุญาตจากเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต อาศัยอำนาจ ตามความในข้อ 8 แห่งกฎกระทรวงฉบับที่ 14 (พ.ศ. 2537) ออกตามความในพระราชบัญญัติ วิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. 2498 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติวิทยุกระจาย เสียงและวิทยุโทรทัศน์ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2530 เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต กรมประชาสัมพันธ์ จึงกำหนดลักษณะรายการที่ไม่ต้องขอรับอนุญาตดังต่อไปนี้

1. การแจ้งชื่อ ที่ตั้ง และขนาดความถี่คลื่นวิทยุของสถานี
2. เพลงที่มีคำร้องเป็นภาษาต่างประเทศหรือการแสดงเพื่อการบันเทิงโดยมีการพูด ประกอบเป็นภาษาต่างประเทศ
3. คำสัมภาษณ์ของบุคคล
4. การกล่าวอ้างข้อความเพื่อประกอบบทความ ข่าวหรือสารคดี หรือข้อความ เกี่ยวกับการโฆษณาในทางการค้า
5. รายการทางวิชาการ
6. รายการที่เป็นการแลกเปลี่ยนระหว่างประเทศ
7. การถ่ายทอดเสียงในฟิล์มจากภาพยนตร์ต่างประเทศ

ประกาศ ณ วันที่ 11 เดือน มกราคม พ.ศ. 2538

อรุณ งามดี
(นายอรุณ งามดี)
อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์
เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต

ประกาศสำนักงานเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต กรมประชาสัมพันธ์
เรื่อง กำหนดสัดส่วนเวลาออกอากาศรายการวิทยุกระจายเสียง
และวิทยุโทรทัศน์

โดยที่ความถี่วิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์เป็นทรัพยากรของชาติอันมีจำกัด ประชาชนจึงควรได้รับการคุ้มครองสิทธิประโยชน์อันพึงได้จากการใช้ทรัพยากรส่วนนี้ ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในข้อ 12 แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ 14 (พ.ศ. 2537) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. 2498 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2530 เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต กรมประชาสัมพันธ์ จึงออกอากาศดังต่อไปนี้

1. สัดส่วนเวลาออกอากาศรายการวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ คิดเป็นร้อยละของเวลาออกอากาศทั้งหมด (วัน) ดังต่อไปนี้.-

1.1 วิทยุกระจายเสียง

- (ก) ประเภทข่าวและความรู้ ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 25
- (ข) ประเภทบันเทิง ไม่เกินร้อยละ 58
- (ค) ประเภทโฆษณาและบริการธุรกิจ ไม่เกินร้อยละ 17

1.2 วิทยุโทรทัศน์

- (ก) ประเภทข่าวและความรู้ ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 15
- (ข) ประเภทบันเทิง ไม่เกินร้อยละ 65
- (ค) ประเภทโฆษณาและบริการธุรกิจ ไม่เกินร้อยละ 20

2. สถานีวิทยุโทรทัศน์ต้องบรรจุรายการออกอากาศสำหรับเด็กและเยาวชน ในเวลาออกอากาศตามข้อ 1 อย่างน้อยวันละ 30 นาที ในช่วงเวลา 16.30-18.30 น. ยกเว้นในวันเสาร์และวันอาทิตย์

3. สถานีวิทยุกระจายเสียงและสถานีวิทยุโทรทัศน์ต้องบรรจุรายการออกอากาศรายการธรรมะ ในเวลาออกอากาศตามข้อ 1 อย่างน้อยสัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละไม่น้อยกว่า 15 นาที

ประกาศ ณ วันที่ 18 เดือน เมษายน พ.ศ. 2539

ชั้น พูลสมบัติ
(นายชั้น พูลสมบัติ)
อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์
เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต

ประกาศกรมประชาสัมพันธ์

เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์และระยะเวลาสำหรับการโฆษณาและบริการธุรกิจ ทางสถานีวิทยุกระจายเสียงและสถานีวิทยุโทรทัศน์

เพื่อให้การโฆษณาและบริการธุรกิจทางสถานีวิทยุกระจายเสียงและสถานีวิทยุโทรทัศน์ เป็นไปอย่างถูกต้อง เหมาะสม และเพื่อคุ้มครองประโยชน์ของประชาชนอย่างแท้จริง อาศัยอำนาจตามความในข้อ 20 ภายใต้บังคับข้อ 25 แห่งกฎกระทรวงฉบับที่ 14 (พ.ศ. 2537) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. 2498 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2530 กรมประชาสัมพันธ์จึงออกประกาศดังต่อไปนี้

1. คำว่า “โฆษณา” ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 หมายความว่ารวมถึงกระทำการไม่ว่าโดยวิธีใด ๆ ให้ประชาชนเห็นหรือทราบข้อความ เพื่อประโยชน์ในทางการค้า

2. ให้สถานีวิทยุกระจายเสียงทำการโฆษณาและบริการธุรกิจ ได้ไม่เกินชั่วโมงละ 12 นาที แต่เมื่อรวมเวลาโฆษณาและบริการธุรกิจตลอดทั้งวัน เฉลี่ยแล้วต้องไม่เกินชั่วโมงละ 10 นาที

3. ให้สถานีวิทยุ โทรทัศน์ทำการโฆษณาและบริการธุรกิจ ได้ไม่เกินชั่วโมงละ 12 นาที 30 วินาที แต่เมื่อรวมเวลาโฆษณาและบริการธุรกิจตลอดทั้งวัน เฉลี่ยแล้วต้องไม่เกินชั่วโมงละ 12 นาที

4. ในการโฆษณาสินค้าใดทางสถานีวิทยุกระจายเสียงและสถานีวิทยุโทรทัศน์ หากมีกฎหมายว่าด้วยการนั้นใช้บังคับอยู่แล้ว นอกจากจะต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดเกี่ยวกับการโฆษณาและบริการธุรกิจแล้ว ยังต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องด้วย

5. การโฆษณาอาหาร ยา และเครื่องมือแพทย์ทุกชนิด ทางสถานีวิทยุกระจายเสียงและสถานีวิทยุโทรทัศน์ จะต้องได้รับอนุญาตจากสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา กระทรวงสาธารณสุขก่อน จึงจะทำการโฆษณาได้

6. การโฆษณาสถานพยาบาลทางสถานวิทยุกระจายเสียงและสถานีวิทยุโทรทัศน์ จะต้องไม่เป็นไปในทางโอ้อวดหรือเป็นเชิงชักชวนให้ผู้ป่วยมารับการรักษาพยาบาล

7. ห้ามทำการโฆษณาผลิตภัณฑ์ยาสูบทางสถานวิทยุกระจายเสียงและสถานีวิทยุโทรทัศน์

8. ห้ามออกอากาศรายการ โฆษณา หรือบริการธุรกิจพระเครื่องและเครื่องรางของขลังทางสถานวิทยุกระจายเสียงและสถานีวิทยุโทรทัศน์ เว้นแต่จะจัดทำเป็นรูปข่าวบริการของสถานีรายการให้ความรู้หรือรายการทางวิชาการ ทั้งนี้เพื่อไม่ให้ประชาชนหลงเชื่ออย่างมกมาย และก่อให้เกิดความเสื่อมเสียแก่สถาบันศาสนา

9. ห้ามทำการโฆษณาสุราประเภทสุรากลั่น ซึ่งมีแอลกอฮอล์สูงกว่า 15 ดีกรีขึ้นไปทางสถานีวิทยุโทรทัศน์ ระหว่างเวลา 05.00-22.00 น.

10. ให้สถานีวิทยุโทรทัศน์ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์การโฆษณาในรายการถ่ายทอดสดกีฬา ดังนี้

10.1 การถ่ายทอดสดกีฬาฟุตบอล ให้โฆษณาในช่วงเวลาก่อนการแข่งขันและระหว่างพักครึ่งเวลาการแข่งขัน ระหว่างการแข่งขันให้โฆษณาโดยใช้อักษรวิ่ง ซึ่งขนาดของตัวอักษรและกรอบ (ถ้ามี) จะต้องไม่เกินเศษหนึ่งส่วนห้าของจอภาพ และหากจะโฆษณาโดยใช้ภาพใด ๆ ประกอบด้วย ให้กระทำได้ในกรณีที่การแข่งขันไม่อยู่ในช่วงตื่นเต้นเร้าใจผู้ชม โดยให้ทำการโฆษณาได้ไม่เกิน 4 นาที ของแต่ละครึ่งเวลาการแข่งขัน ทั้งจะต้องไม่ก่อให้เกิดความรำคาญแก่ผู้ชมด้วย

10.2 ให้สถานีวิทยุโทรทัศน์เสนอรายการถ่ายทอดสดกีฬามวยไทยเป็นรายการประจำได้สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละไม่เกิน 2 ชั่วโมง

การถ่ายทอดสดกีฬามวยภายในประเทศ ทั้งมวยไทยและมวยสากลทางสถานีวิทยุโทรทัศน์ให้ทำการโฆษณาได้ดังนี้.-

- โฆษณาระหว่างยก ได้ยกละ 1 นาที

- โฆษณาระหว่างคู่ ได้คู่ละ 3 นาที

การถ่ายทอดสดรายการกีฬามวยจากต่างประเทศผ่านดาวเทียม ให้โฆษณาได้ชั่วโมงละไม่เกิน 20 นาที

11. การถวายพระพรพระมหากษัตริย์ พระราชินี รัชทายาท หรือผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ทางสถานีวิทยุโทรทัศน์ ให้ปฏิบัติตามกฎกระทรวง ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2538) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 คือ จะต้องไม่มีข้อความโฆษณาสินค้าหรือบริการ รวมทั้งเครื่องหมายการค้าหรือเครื่องหมายอื่น ๆ ของผู้ประกอบการธุรกิจ หรือข้อความที่แสดงสถานที่หรือวิธีติดต่อกับผู้ประกอบการซึ่งรวมอยู่หรือทำให้ปรากฏพร้อมกับ

ข้อความที่ถวายพระพรหรือข้อความอย่างอื่นที่อ้างอิงเกี่ยวกับพระมหากษัตริย์ พระราชินี รัชทายาท หรือผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ เว้นแต่ชื่อของผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้ประพันธ์ข้อความดังกล่าวเท่านั้น

12. การประชาสัมพันธ์ของทางราชการไม่นับรวมเป็นเวลาโฆษณา ตามประกาศนี้

13. การแนะนำรายการของทางสถานี ที่ไม่นับรวมเป็นเวลาโฆษณาให้มีได้ชั่วโมงละ 1 นาที 30 วินาที

14. การกล่าวถึงผู้สนับสนุนรายการ ที่เป็นชื่อของสินค้า ชื่อบริษัท สัญลักษณ์ (โลโก้) โดยไม่เอ่ยถึง สรรพคุณของสินค้าและบริการธุรกิจ ไม่นับรวมเป็นการโฆษณาตามประกาศนี้

ประกาศ ณ วันที่ 18 เดือน เมษายน พ.ศ. 2539

ชั้น พูลสมบัติ

(นายชั้น พูลสมบัติ)

อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์

เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต

การใช้ภาษาทางวิทยุและทีวี

การใช้ภาษาทางวิทยุและโทรทัศน์การใช้ภาษาของประชาชนทั่วไปในชีวิตประจำวันนั้น มีความแตกต่างกันมาก ภาษาอาจแบ่งเป็นประเภทใหญ่ ๆ ได้ 2 ประเภทด้วยกันคือ

1. ภาษาพูด
2. ภาษาเขียน

ภาษาพูดเป็นภาษาที่ประชาชนทั่วไปใช้พูดกัน ไม่ว่าจะประชาชนนั้นจะได้รับการศึกษาหรือไม่ ถ้าพูดได้ พูดเป็นแต่คำพูดที่ใช้กันอาจไม่เป็นที่ยอมรับนับถือ ในเวลาที่จะใช้เป็นภาษาเขียน ภาษาพูดบางคำถือกันว่าเป็น “ภาษาปาก” อย่างเช่น “ແລໂພຍ” ซึ่งหมายถึง การเปิดเผยข้อความที่ปิดบังออกมา หรือ “ເຂີ້ມ” แปลว่า ประหยัด กระหมัดกระหม่อม เป็นต้น

ภาษาอีกประเภทหนึ่งเรียกว่า “ภาษาสแลง” (Slang) ซึ่งอาจจะเป็นคำที่ไม่ค่อยสุภาพนัก และบางคำก็รู้กันในวงจำกัด เช่นคำว่า “ປລອກຄອ” ในประโยคที่ว่า “เขาเป็นคนที่มึปลอกคอ” หมายถึง เขาเป็นคนที่มึผู้ใหญ่นั่นแหละ

คำบางคำเวลาพูดจะไม่เหมือนภาษาเขียน ทั้ง ๆ ที่ความหมายเหมือนกันภาษาเขียนว่า “ฉันจะไปที่นั่น” แต่เวลาพูด “ฉันจะไปที่นี่” หรืออย่างคำว่า “อย่ามาว่าเขานะ” แต่เวลาพูดว่า “อย่ามาว่าเค้านะ” เราจะสังเกตได้ว่าภาษาพูดนั้นเสียงอาจจะไม่ตรงกับภาษาเขียนก็ได้

ภาษาเขียน เป็นภาษาที่มีการกลั่นกรองเพิ่มขึ้นไปจากภาษาพูด ภาษาพูดเป็นภาษาของผู้ที่ได้รับการศึกษา มากถึงขั้นอ่านออกเขียนได้แล้ว ส่วนจะเขียนได้ดีแค่ไหนขึ้นอยู่กับความสามารถและประสบการณ์ของผู้เขียน บางคนเขียนได้แต่เขียนไม่เป็น เช่นเดียวกับที่บางคนพูดได้แต่พูดไม่เป็น คือพูดแล้วไม่น่าฟัง ผิดกับคนที่พูดเป็นเมื่อพูดแล้วชวนน่าฟัง ประสบผลสำเร็จ ความมุ่งหมายที่พูด ซึ่งพูดเป็นก็คือ เข้าใจพูดนั่นเอง เขียนได้ก็เช่นกัน ใครที่เรียนหนังสือแล้วยอมเขียนได้ ส่วนเขียนเป็นนั่นคือเขียนได้สละสลวย ถูกต้อง อ่านแล้วมีความรู้สึกซาบซึ้ง, ไม่รู้เมื่อชวนให้อยากติดตามอ่านไปเรื่อย ๆ ทำให้ผู้เขียนประสบความสำเร็จตามความต้องการ

บางคนเขียนหนังสือแต่กลับเป็นฝ่ายเสียเปรียบ เสียผลประโยชน์ก็เพราะเขียนไม่เป็น ภาษาเขียนนั้น ปกติแบ่งออกเป็นภาษา “ร้อยแก้ว” และ ร้อยกรอง”

ภาษาร้อยกรอง หมายถึงคำประพันธ์ ประเภทโคลงฉันท์ กาพย์ กลอน ที่มีสัมผัสในสัมผัสนอก เป็นภาษาที่ทำให้ผู้อ่านมีความเพลิดเพลิน ซาบซึ้ง เขียนได้ยากกว่าภาษาร้อยแก้วมาก ทั้งนี้เพราะ จะต้องคำนึงถึงครุ ลหุ สัมผัสใน สัมผัสใน นอกจากนี้ ฉันท์ กาพย์ กลอนต่างก็มีแบบแผนที่แตกต่างกันหลายรูปแบบ

หนังสือร้อยกรองที่ได้รับการยกย่องมีอยู่หลายเล่ม เช่น “ลิลิตพระลอ” “พระอภัยมณี” “อิเหนา” “รามเกียรติ์” “ขุนช้างขุนแผน” ฯลฯ

การใช้ภาษาทางวิทยุและโทรทัศน์ กับการใช้ภาษาของประชาชนทั่วไปในชีวิตประจำวัน นั้นมีความแตกต่างกันมาก เพราะภาษาของประชาชนทั่วไปในชีวิตประจำวันมักจะใช้กับคนกลุ่มน้อยและอยู่ในสังคมเดียวกัน จึงมักจะไม่พิถีพิถัน ในเรื่องความผิดเพี้ยน ความถูกต้องตามวิธีการพูดในที่ชุมชน หรือพูดออกอากาศ แต่กลับถือความเข้าใจเป็นสำคัญ

ภาษาไทยที่ใช้พูดกันในปัจจุบันนี้ มักใช้กันไม่ถูกต้องมีอยู่ประมาณ 200 คำ ดังนั้น คณะกรรมการชำระปทานุกรมแห่งราชบัณฑิตยสถานแห่งชาติ จึงได้รวบรวมคำเหล่านี้แยกออกจากพจนานุกรม เพื่อให้ผู้ทำงานออกเสียงทางวิทยุและโทรทัศน์ ใช้ภาษาให้ถูกต้องเป็นแบบอย่างที่ดีแก่คนทั่วไป

หลักเกณฑ์การอ่านออกเสียงให้ถูกต้อง

ชุดที่ 1. ก.

1. การออกเสียงอ่านนี้ ไม่เกี่ยวกับการอ่านคำประพันธ์
2. ประมวลคำอ่านที่จัดทำขึ้นนี้ รวบรวมมาจากคำที่เห็นว่า.....อ่านแตกต่างกันอยู่มาก แต่มิได้หมายความว่าวิธีอ่านคำเหล่านี้ จะใช้เป็นแนวเทียบสำหรับการอ่านคำอื่น ๆ ด้วย

คำว่า	อ่านว่า	คำว่า	อ่านว่า
กรณี	กะ-ระ-นี่	คุณโทษ	คุณ-โทษ
กรณียกกิจ	กะ-ระ-นี่-ยะ-กิจ	คุณภาพ	คุณ-นะ-ภาพ
กรมหมื่น	กรม-มะ-หมื่น	คุณวุฒิ	คุณ-นะ-วุฒ-ที
	คำ..กรมขุน กรมหลวง	คุณสมบัติ	คุณ-นะ-สม-บัติ
	กรมพระ กรมท่า กรมนา	โสมภษา	โศด-สะ-นา
	กรมวัง ออกเสียง		
	เป็น "กรม-มะ" ทั้งหมด	จรด	จะ-หรด
กรมพระยา	กรม-พระ-ยา	จรรยา	จัน-ยา
กรรมวิธีการ	กำ-มา-ธิ-กาน	จักรพงษ์	จัก-กระ-พง
กลไก	กน-ไก	จักรเพชร	จัก-เพ็ด
กลบท	กน-ละ-บด		
กลเม็ด	กน-ละ-เม็ด	ฉัตรมงคล	ฉัด-ตระ-มง-คน
กลวิธี	กน-ละ-วิ-ธี	เฉลิมพระชนม	ฉะ-เหลิม-พระ-ชน-มะ-พัน-สา
กลอุบาย	กน-อุ-บาย	พรรษา	
กาลเวลา	กาน-เว-ลา	ชลประทาน	ชน-ละ-ประ-ทาน
กาลสมัย	กา-ละ-สะ-หมัย	ชุกชี	ชุก-กะ-ชี
กำเนิด	กำ-เนิด, กำ-เหนิด	ชอมช่อ	ชอม-มะ-ช่อ
กิจการ	กิด-จะ-กาน	ญาติมิตร	ยาด-มิด
เกษตรกร	กะ-เสด-ตระ-กอน		
เกียรติประวัติ	เกียรติ-ติ-ประ-หวัด	ดาษดา	ดาด-สะ-ดา

คำว่	อ่านว่	คำว่	อ่านว่
ชวนชววย	ชวน-ชววย (เสียง ซา ควบกัณ)	ดาบตี้น	ดาต-ตี้น
คมนาคม	คะ-มะ-นา-คม	ตริสรู้	ตริต-สะ-รู้
คฤหาสน์	คะ-ริ-หาด, ครี-หาด	ตุ๊กแก	ตุ๊ก-แก
คุณค่า	คุณ-ค่า	ตุ๊กตา	ตุ๊ก-กะ-ตา
ตุ๊กตุน	ตุ๊ก-กะ-ตุน	ผลิต	ผะ-หลิด
ตุ๊กต่วย	ตุ๊ก-กะ-ต่วย	ผลิตภัณฑ์	ผะ-หลิด-ตะ-พัน
		ผลึก	ผะ-หลีก
ถาวรวัตถุ	ถา-วะ-ระ-วัด-ถุ	พรรคึก	พัน-ระ-ตึก
ทารุณกรรม	ทา-รุน-นะ-กัม	พระบรมราชโองการ	พระ-บอ-รม-มะ-ราด-ชะ- โอง-กาน
ทาสกรรมกร	ทาด-สะ-กัม-มะ-กร	พระบรมราชินีนาถ	พระ-บอ-รม-มะ-รา-ชี-นี-นาถ
ทิวทัศน์	ทิว-ทัศน์	ผลการ	พะ-ละ-กาน
เทศบาล	เทศ-สะ-ปาน	พลความ	พน-ละ-คววม
ชนบัตร	ท-นะ-บัตร	พลีชีพ	พะ-ลี-ชีพ
ธรรมาสน์	ท่า-มาต	พินฐาน	พิด-สะ-ถาน
นฤบาล	นะ-รี-ปาน	พินมงคล	พิด-ชะ-มก-คน
นามธรรม	นาม-มะ-ท่า	ภูมิใจ	พุม-ใจ
บรรพชา	บัน-พะ-ชา	ภูมิฐาน	พุม-ถาน
บรรยาย	บัน-ยาย	ภูมิทัศน์	พู-มิ-ทัศน์
บรรยากาศ	บัน-ยา-กาด	ภูมิธรรม	พุม-ท่า
บรรษัท	บัน-สัด	ภูมิประเทศ	พู-มิ-ประ-เทศ
บวรราช	บอ-วอ-ระ-ราด	ภูมิภาค	พู-มิ-พาก
บวรราชานุ	บอ-วอ-ระ-รา-ชา-นุ-สา-วะ-รี	ภูมิลำเนา	พุม-ล่ำ-เนา
สาวรีย์		มณฑป	มน-ดบ
บ่าราบ	บ่า-ราบ		
บ่าราด	บ่า-ราด		
บุณชริก	บุณ-ตะ-ริก		

คำว่า	อ่านว่า	คำว่า	อ่านว่า
โบราณคดี	โบ-ราน-นะ-คะ-ตี	มรณกรรม	มอ-ระ-นะ-กำ
โบราณวัตถุ	โบ-ราน-นะ-วัต-ถุ	มรณบัตร	มอ-ระ-นะ-บัต
		มรณภาพ	มอ-ระ-นะ-พาบ
ปกติ	ปะ-กะ-ตี	มรณา	มอ-ระ-นา
ปรกติ	ปรก-กะ-ตี	มรรยาท	มัน-ยาด
ปรปักษ์	ปะ-ระ-ปัก	มลโค	มอ-ละ-โค
ปรโลก	ปะ-ระ-โลก	มาตรการ	มาต-ตระ-กาน
ประกาศนียบัตร	ประ-กา-สะ-นี-ยะ-บัต	มาตรฐาน	มาต-ตระ-ถาน
ประณต	ประ-นต	มุขโโลกณะ	มุ-โข-โล-กะ-นะ
ประวัติการณ์	ประ-หวัด-ตี-กาน	มูลโค	มูน-โค (อุจจาระสัตว์)
ประวัติศาสตร์	ประ-หวัด-ตี-ศาสตร์	มูลนิธิ	มูน-นิ-ธิ
ปรัชญา	ปรัต-ยา	มูลสารศึกษา	มูน-สาน-สีก-สา
ปรากฏการณ์	ปรา-กต-กาน	เมรุ	เมน
ปราชัย	ปะ-รา-ชัย	เมรุมาศ	เม-รุ-มาศ
ปริตร	ปะ-หริด		
ปลัก	ปลัก		
บังนีก	บัต-จะ-หนีก	ยมบาล	ยม-มะ-บาน
เปรียญ	ปะ-เรียน	ยุคบาท	ยุ-คน-ละ-บาท
พรุสวาท	ผะ-รุต-สะ-วาด	รชชาติ	รด-ชาติ
ผลผลิต	ผน-ผะ-หลิด	รอมร่อ	รอม-มะ-ร่อ
มูลค่า	1. มูน-ค่า	สระบุรี	สะ-หระ-บุ-รี
	2. มูน-ละ-ค่า	สุพรรณบุรี	สุ-พัน-บุ-รี
มูลฐาน	1. มูน-ถาน	อุตรดิตถ	อุต-ตะ-ระ-ติด
	2. มูล-ละ-ถาน		
		ข. วิสามานยนามทั่วไป	
มูลเหตุ	1. มูน-เหตุ	กรกฎาคม	กะ-ระ-กะ-ตา-คม
	2. มูน-ละ-เหตุ	เกษตรศาสตร์	กะ-เสด-สาด

คำว่า	อ่านว่า	คำว่า	อ่านว่า
ศีลธรรม	1. สีน-ละ-ท่า (หมายถึง "ศีล") 2. สีน-ท่า (หมายถึง ศีล และ ธรรม)	จันทร์เกษม	จัน-กะ-เสม
โคกนาฏกรรม	1. โส-กะ-นา-ตะ-ท่า	จามเทวี	จาม-มะ-เท-วี
สรรเสริญ	1. สัน-เสิน 2. สัน-ระ-เสิน	จิตรลดาโรฐาน	จิต-ละ-ดา-ระ-โ-ธาน
โสตทัศน	1. โส-ต-ตะ-ทัต-สะ-นะ 2. โส-ต-ทัต-สะ-นะ	จุฬาลงกรณ์มหา วิทยาลัย	จุ-ลา-ลง-กอน-มะ-หา- วิท-ทะ-ยา-ลัย
	ชุดที่ 2. วิสามานยนาม ก. ชื่อจังหวัดและอำเภอต่าง ๆ	ฉกษัตริย์	ฉอ-กะ-ลัต
		เชตุพน	เชด-ตุ-พน
		เทพศิรินทร์	เทพ-ลี-ริน
		เทพสตรี	เทพ-พะ-สะ-ตรี
		นิหราชคริต	นิต-ทรา-ชา-คริต
		บรมนิวาส	บอ-รม-มะ-นิ-วาด
		บวรนิเวศ	บอ-วอน-นิ-เวด
		พรหมบุตร	พรม-มะ-บุตร
กาฬสินธุ์	กา-ละ-สิน	พฤษภดี	พรี-ทัต-สะ-บอ-ดี
จักรราช	จัก-กะ-หราช (อำเภอ)	พิพิธภัณฑสถาน	พิ-พิต-ทะ-พัน-ทะ-
ชลบุรี	ชน-บุ-รี	แห่งชาติ	สะ-ถาน-แห่ง-ชาติ
ชัยนาท	ไช-นาท	มกราคม	มะ-กะ-รา-คม
ชัยภูมิ	ไช-ยะ-ภูมิ	มกุฏกษัตริยาราม	มะ-กุด-กะ-ลัต-ตรี-ยา-ราม
ชนบุรี	ชน-บุ-รี	โลกนิติ	โลก-กะ-นิติ
นครราชสีมา	นะ-คอน-ราด-ชะ-ลี-มา	ศรีนครินทร์วิโรฒ	ลี-นะ-คะ-ริน-วิ-โรด
นนทบุรี	นน-ทะ-บุ-รี	ศาลาธรรมสพน์	สา-ลา-ท่า-สบ (ชื่อสถานีรถไฟ)
ปทุมธานี	ปะ-ทุม-ธานี	คิวโมกข์พิมาน	ลี-วะ-โมก-ชะ-พิ-มาน
พัทลุง	พัต-ทะ-ลุง	ศุภนิมิตร	1. สุ-พะ-นิ-มิต 2. สุป-พะ-นิ-มิต
เพชรบุรี	เพ็ด-ชะ-บุ-รี	สมรรถชัย	สะ-หมัด-ชะ-ไซ (ชื่อเรือ)
เพชรบูรณ์	เพ็ด-ชะ-บุ-น	สรรพสามิต	สับ-พะ-สา-มิต
เมืองสงวน	เมือง-สงวน (กิ่งอำเภอ)	สรรพากร	สัน-พา-กอน
แม่จรม	แม่-จะ-ริม (อำเภอ)	สยามานุสสติ	1. สะ-หยาม-มา-นุด-สะ-ติ
แม่สรวย	แม่-สวย (อำเภอ)		

คำว่า	อ่านว่า	คำว่า	อ่านว่า
ราชบุรี	ราด-ชะ-บุ-รี		2. สะ-หยา-มา-นุด-สะ-ติ
ลพบุรี	ลป-บุ-รี	สังคมศาสตร์	สัง-คม-มะ-สาด
สกลนคร	สะ-กน-นะ-คอน	สยามรัฐ	สะหยามรุต
สมุทรปราการ	สะ-หมุด-ปรา-กาน	สรภัญญะ	สระพะนยะ
สมุทรสงคราม	สะ-หมุด-สง-คราม	อุทกศาสตร์	อุทกกะสาด
สมุทรสาคร	สะ-หมุด-สา-คอน	อุปการศึกษ	อุป-ปะ-กา-ระ-สีก-สา

การอ่านภาษาไทย

การอ่านภาษาไทยนั้น ถ้าจะกล่าวโดยสรุปแล้วก็มีหลักการอ่านเป็นข้อใหญ่อยู่เพียง 4 ประการ คือ

1. อ่านตามอักขรวิธีของภาษาไทย คืออ่านตามวิธีประสมอักษรของมาตราต่าง ๆ ทั้ง 9 แม้การอ่านตามวิธีผันอักษร อักษรนำ อักษรควบ ฯลฯ
2. อ่านตามอักขรวิธีของภาษาที่เรานำมาใช้เช่น ภาษาเขมร คำว่า เถมิล อ่านว่า ตะเมิล คำว่า ชมูม อ่านว่า ชัมมูม ชนอม อ่านว่า ชัมมอม เป็นต้น
3. อ่านตามความนิยมความเคยชิน คือการอ่านที่มีได้เป็นไปตามกฎเกณฑ์ แต่เป็นไปตามความนิยมโดยถือสำเนียงนิยม ความไพเราะเสนาะหูเป็นประมาณ คำจำพวกนี้ได้แก่พวกคำแผลง เช่น ปราศ-บาราศ เป็นต้น
4. อ่านตามลักษณะคำประพันธ์ เช่น โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน เป็นต้น

การอ่านเครื่องหมาย

การอ่านเครื่องหมายต่าง ๆ ที่ใช้ในวิธีหนังสือซึ่งผู้อ่านควรจะรู้และอ่านให้ถูกต้องดังนี้

1. เครื่องหมายที่เกี่ยวกับหนังสือ เช่น
  - ก. ! เรียกว่า "อัศจรรย์" ใช้เขียนไว้หลังคำออกเสียงที่ไม่อาจจะเขียนคำนั้นให้ถูกต้องตรงกับเสียงที่เป็นจริงได้ อัศจรรย์.....แปลว่า เครื่องหมายบอกความอัศจรรย์ ใส่ไว้ข้างหลังคำอุทานที่พูดขึ้น เป็นการแสดงอาการต่าง ๆ เช่น ประหลาดใจ อย่างคำว่า โอ เอ๊ะ อนิจจา พุโธ ฯลฯ
  - ข. ? ประศนี้ เครื่องหมายคำถามเช่น ถามว่าเขาอยู่ที่ไหน? เขาตื่นหรือยัง? ฯลฯ
  - ค. ( ) นกลีขิต เครื่องหมายวงเล็บ ใช้คร่อมข้อความที่ผู้เขียนไม่ต้องการให้อ่านติดต่อกับข้อความนอกวงเล็บ คล้ายกับเป็นคำอธิบายบอกเรื่อง เพื่อให้ผู้อ่านผู้ฟังเข้าใจเป็นส่วน

พิเศษ ซึ่งหมายความว่า ท้องเรื่องที่แตงนั้นไม่ควรมี แต่ต้องการให้ผู้อ่านรู้เรื่องภายนอกจึงเขียนไว้ในวงเล็บเป็นส่วนตัว

ข. " " เรียกว่า อัญญาประกาศ สำหรับใช้คร่อมข้อความที่เป็นเลขใน ที่ใช้โดยมากมี 2 ชั้น คือ ข้อความที่เป็นเลขในชั้นเดียว ก็ใช้อัญญาประกาศ " " เรียกว่า อัญญาประกาศคู่ ชั้นนอกนั้นมีเลขในชั้นอยู่อีก ก็ใช้อัญญาประกาศเดี่ยวคือ เรียกว่า อัญญาประกาศใน

ง. - เรียกว่า ยัตติภังค์ คือเครื่องหมายแยกคำให้ห่างกัน สำหรับใช้ขีดท้ายส่วนต้นของคำ ซึ่งจำเป็นจะต้องแยกกัน แสดงว่ายังมีส่วนปลายคำอยู่อีก

จ. ๆ เรียกว่า ยมก แปลว่า คู่ หมายความว่าให้อ่านซ้ำอีกครั้งหนึ่ง คือ

(1) ซ้ำคำ...เจ้าเงาะมักชอบสีแดง ๆ อ่าน ซ้ำคำว่า แดง แดง (เจ้าเงาะมักชอบสีแดง แดง)

(2) ซ้ำวลี...เขามาที่นี่ทุกวัน ๆ ต้องอ่านว่า เขามาที่นี่ทุกวัน ทุกวัน

(3) ซ้ำประโยค... เช่น ต่างรื่องว่า ม้าดำชนะ ๆ ต้องอ่านว่า ม้าดำชนะ ม้าดำชนะ เป็นต้น

การใช้ยมกนี้ต้องยึดถือเอาถ้อยคำอย่างข้างต้นนี้เป็นหลัก ห้ามไม่ให้ใช้ก้าวก่ายกับคนละบท หรือคนละความ เช่น ...เขาเคยมาทุกวัน วันนี้ไม่มา จะเขียน "เขาเคยมาทุกวัน ๆ นี้ไม่มา" อย่างนี้ไม่ได้ เพราะเป็นคนละบท คือ บทต้นเป็นวลีทุกวัน บทหลังเป็นคำวัน ถ้าใช้ยมกจะต้องอ่านว่า "เขาเคยมาทุกวัน ทุกวันนี้ไม่มา" ซึ่งมีความหมายด้วย เป็นคนละประโยคด้วย

ฉ. ๆ เรียกว่า "ไปยาลน้อย" ใช้เขียนข้างหลังคำที่ละไว้ต้องอ่านให้จบ เช่น กรุงเทพฯ ต้องอ่านว่า กรุงเทพมหานคร โปรดเกล้าฯ ต้องอ่าน โปรดเกล้า โปรดกระหม่อม เป็นต้น

ช. ฯลฯ เรียกว่า "ไปยาลใหญ่" ใช้เขียนข้างหลังคำที่ละไว้ เมื่ออ่านถึง ฯลฯ ต้องบอกว่า ละ ซึ่งมีวิธีใช้ดังนี้ คือ

(1) ให้ละตอนปลายไม่มีกำหนด ไม่ต้องอ่านข้อความที่ละไว้ เป็นแต่บอกละความแทนเท่านั้น เช่น "ผลไม้ต่าง ๆ เช่น ทุเรียน เงาะ ฝรั่ง ฯลฯ" ต้องอ่านว่า "ผลไม้ต่าง ๆ เช่น ทุเรียน เงาะ ฝรั่ง ละ"

(2) ใช้ละตอนกลางบอกตอนจบ ไม่ต้องอ่านตอนกลางเหมือนในข้อ 1. เป็นแต่บอกว่า "ละถึง" แทนเท่านั้น เช่น

"เขาเจริญพระพุทธคุณว่า...อิติปิโส ฯลฯ ภควาติ" อ่านว่า "เขาเจริญพระพุทธคุณว่า อิติปิโส ละถึง ภควาติ"

ซ. = เรียกว่า "เสมอภาค ทางคณิตศาสตร์ใช้ว่าสมการ (สมการ) ของเก่าใช้ว่า "สมพล" หมายถึงว่า เท่ากับ เครื่องหมายนี้เมื่อในระหว่างข้อความใด ข้อความทั้งสองฝ่ายนั้นเสมอกัน เช่น

1 ไร่ = 4 งาน

ณ. - เรียกว่า "สัญประกาศ" สำหรับขีดไว้ได้ข้อความตอนใดตอนหนึ่ง ซึ่งผู้เขียนเห็นว่าสำคัญ เพื่อให้ผู้อ่านได้สังเกตเห็นเป็นพิเศษ

ญ. “ เรียกว่า “บูรพลัญญา” เครื่องหมายแทนค่าเมืองบน ที่อยู่ตรงขึ้นไป จะใช้
ตอนหนึ่ง สองตอน สามตอน ฯลฯ ก็ได้ แล้วแต่ความข้างบนนั้นน้อยหรือมาก เช่น

เสื้อผ้าเปลือกกระเทียมเนื้อบาง 3 พับ

“ ” “ ” “ ” “ ” 2 พับ

เหล่านี้เป็นต้น

2. เครื่องหมายโบราณ คือ

ฯพณฯ อ่านว่า พะณะหัวเจ้าท่าน

ฎีกา “ ดีกา

3. เครื่องหมายเกี่ยวกับตัวเลข เช่น เลข 1 ทำยจำนวนเลขตั้งแต่ 2 ตำแหน่งขึ้นไป
ให้อ่านว่า “เอ็ด” เช่น 11, 21, 301, 1001 ฯลฯ อ่านว่า สิบเอ็ด, ยี่สิบเอ็ด, สามร้อยเอ็ด,
และหนึ่งพันเอ็ด เพราะถ้าอ่าน สิบหนึ่ง ร้อยหนึ่ง จะตรงกับสิบเดียว หรือ ร้อยเดียวไป

วัน 2 ¹⁰ 1 คำ อ่านว่า วันจันทร์ เดือน อ้าย แรมสิบคำ ถ้าเป็นข้างขึ้น เขียน
2 ¹⁰ 1 คำ อ่านว่า วันจันทร์ เดือนอ้าย ขึ้นสิบคำ

การนับวันให้นับวันอาทิตย์ = 1 จันทร์ = 2 อังคาร = 3 ฯลฯ

4. การอ่านมาตราซึ่ง ตวง วัด และอักษรย่อซึ่งใช้กับ มาตราดังกล่าว อาทิเช่น
กก. อ่านว่ากิโลกรัม ก. อ่านว่า กรัม กม. อ่านว่า กิโลเมตร ม. อ่านว่า เมตร มม. อ่านว่า
มิลลิเมตร

ลบ.ซม. อ่านว่า ลูกบาศก์เซนติเมตร

4' อ่านว่า 4 ฟุต

4" อ่านว่า 4 นิ้ว

65 ฟ. อ่านว่า 65 องศาฟาเรนไฮท์

32 น. อ่านว่า 32 องศาเหนือ

23 ต. อ่านว่า 23 องศาใต้

เมื่อจะกล่าวถึงจำนวน ในที่เช่นไรควรใช้ตัวเลข ในที่เช่นไรควรใช้ตัวหนังสือ และในที่
เช่นไรควรใช้ทั้งสองอย่าง มีกฎเกณฑ์ดังนี้

ก. ในที่ที่ต้องการจะให้ทราบจำนวนที่แท้จริงและเห็นได้รวดเร็ว

ข. ในที่ที่มีได้มุ่งหมายนักจะให้ทราบจำนวน เช่น ครั้งหนึ่ง ชนิดหนึ่ง

ค. ในเอกสารเกี่ยวกับการเงิน จำเป็นต้องใช้ทั้งตัวเลขและตัวหนังสือเช่น 23,000 บาท
(สองหมื่นสามพันบาทถ้วน)

ง. การใช้ตัวเลขกับตัวหนังสือร่วมกัน เช่น 5 หมื่น 5 พัน 3 สาม ไม่สมควรจะนำมาใช้

หลักเกณฑ์การอ่านออกเสียงให้ถูกต้อง

คัดจากหนังสือ “ภาษากับวัฒนธรรม

โดย นายจำนงค์ ทองประเสริฐ”

พิมพ์ที่ ห.จ.ก. แสงจันทร์การพิมพ์ 188/4-5 ซอยแสงจันทร์ ถนนเจริญกรุง เขตสาทร กรุงเทพมหานคร 10120
โทร. 2114058 นายพรเทพ เมฆานุกรบุตร ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ศ. 2540
วันสิ้นสุดสัญญา 12 มิถุนายน 2540

เปลวเทียนให้แสง รามคำแหงให้ทาง

10314062 8

